ANUL I — NUMARUL 17

6 PAGINI

Duminică 15 Noemvrie 1942

„VICTORIA" apare Duminica

REDACȚIA
Compania 2 Propagandă
M.C.G. a Armatei de Uscat

DESEN-ZINCO-TIPAR
Secția Geografică
a Frontului de Răsărit

De douăzeci de veacuri stăm înfipți și neclintiți în stânca Carpaților, după cum de douăzeci de veacuri stă Traian înfipt și neclintit în stânca Romei.

Mareșal Antonescu

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

Dela PLEVNA la VOLGA

„Treci Dunărea pe unde voești, în ce condițiuni voești, numai vino repede că Turcii ne prăpădesc. Cauza creștină e pierdută"...

Aceasta era telegrama pe care împăratul Rusiei o trimetea întâiului nostru Domnitor și Rege, Carol I. Și țarul, în disperarea și'n strâmtoarea în care se găsea atunci, nu face apel la... prietenia politică și —, ca un suprem argument, — el pune în joc „Cauza Creștină". Putea Domnitorul Carol să nu dea curs unei astfel de telegrame, mai ales când ea venea dela un împărat ce se... îngâmfase dintru început refuzându-ne sprijinul armelor noastre?... Și putea poporul Român, — care de veacuri fusese aci „strajă a creștinătății", — să stea impasibil, când pe locurile Bulgariei se consuma tragedia unei împărății creștine? Desigur că nu!.

Umbrele marilor voevozi Mircea și Ștefan, au apărut deodată în armurile lor de zale, al căror zăngănit a reînviat spiritul războinic în țara noastră armată. Se scurseseră multă vreme, decând Europa nu mai înregistrase un fapt de arme săvârșit de Români. (Trecusem prin epoca neagră a stăpânirii fanariote și a domniilor regulamentare).

Și Domnitorul Carol, trecu Dunărea, luă comanda supremă și salvă — așa cum spusese țarul, — „cauza creștină". In fața Europei și'n fața crucii lui Cristos, poporul Român își făcuse încăodată datoria, iar istoria, a înscris atunci la loc de cinste răsunătoarele biruințe dela Plevna, Grivița, Smârdan, etc.

Am luptat atunci alături de Ruși pentru biruința ideii creștine; iar azi luptăm împotriva lor, pentru biruința aceleeași idei.

Nu e vina noastră, dacă poporul rus s'a îndepărtat în ultimul timp de Biserica lui Cristos, pe care a pângărit-o mai rău decât păgânii din primele veacuri ale creștinismului. Noi am rămas pe aceeași linie, pe care am mers dela începutul plămadei noastre, ce s'a făcut în jertfă și sânge.

Veacuri dearândul, poporul Român, — cu crucea și cu sabia la brâu, — a privegit prin coclaurile munților, luptând necontenit cu hoardele asiatice cari se revărsau valuri, valuri, către pământul și civilizația Europei.

Puteam noi ca tocmai acum să lipsim din marea cruciadă împotriva bolșevismului? Nu!.. Ne-ar fi blestemat strămoșii, iar oasele eroilor noștri înaintași, cari au murit pe Câmpia Mierlei în Serbia, ori la Nicopole în Bulgaria, tot pentru biruința creștinismului, s'ar fi răsucit amarnic în mormintele lor.

Cercetând întregul trecut al is-

(Urmare în pag. 2-a).

Discursul Führerului

Luni 9 Noembrie, la München, Führerul Adolf Hitler a ținut un discurs adresat Partidului Național-Socialist și poporului german.

După ce a arătat lupta pe care Partidul Național-Socialist o duce pentru ridicarea Germaniei și sforțarea pe care armata germană și aliații ei o face în războiul de față, Führerul a spus următoarele:

Astăzi, sunt mai sigur ca oricând de succesul nostru. Dar, să cercetăm și motivele aduse de inamic, motive cu care ar vrea să ne inducă plece. Dacă urmărim de exemplu comunicatele sovietice, începând dela 22 Iunie 1941, atunci putem citi în fiecare zi: că au fost lupte înversunate sau neînsemnate, că am pierdut un număr întreit de avioane, că am avut pierderi în tonaj mai mari decât era flota noastră la începutul de acest războiu, că au fost distruse divizii ce întrec numărul acelora pe care am fi putut să le aruncăm în luptă, etc., etc. Dar, ceeace este mai semnificativ, aceste lupte s'au petrecut în acelaș loc, inamicul având succese, iar noi ajungând încet, încet până în Caucaz. Spun încet pentru inamic, căci în realitate armatele noastre au înaintat într'un tempo gigantic. Și dacă Stalin întreabă dece nu am atacat în sectorul central îi răspund că așa am găsit că era bine, să atac în Sud orașul Stalingrad, nu pentru că îi poartă numele, ci pentru a ajunge la Volga, cheia de comunicație și de aprovizionare, pe unde se transportă anual 30.000.000 tone dintre care 9.000.000 sunt petrol, grâne din Cuban, etc. etc.

Și dacă se întreabă, dece nu trecem la ocuparea părților mici pe care le mai dețin, atunci îi răspund: „Pentru a evita un al doilea Verdun". Important este, că acum controlăm Volga pe care nu mai poate trece nici un vas.

Dacă inamicul face pregătiri pentru atac, eu nu-l previn. Lasă-l să atace. El va sângera până la moarte. Atunci nu-și va ajunge țelul. In trecut, totdeauna am îndreptățit lucrurile. In orice caz, nu rușii sunt azi la Pirinei sau la Sevila, ci noi la Stalingrad sau pe Terek. Americanii și englezii pretind că noi am făcut o mare greșală când am mers la Kirkinez, Narvik, sau Stalingrad, adăugând că aceasta este o greșală strategică. Deasemeni am făcut greșală când am ocupat Ucraina, regiunea mineră dela Krivoi-Rog, regiunea magneziului a Rusiei de Sud, giganticele silozuri de porumb ale regiunei Kubanului, sau când am distrus sau ocupat 4/5 din rafinăriile de petrol. Vom vedea dacă aceasta a fost o greșală. Inamicul ar fi numit o greșală dacă Anglia ar fi reușit să ne ia regiunea Ruhrului, Rinul, Dunărea, Elba și Silezia superioară?

Intr'adevăr, aliații Germaniei ca Italia, *România*, Ungaria și Finlanda, la fel Slovacia, Croația și Spania ca și unitățile de voluntari din Nord, formează o putere a lumii, care joacă un foarte mare rol în această luptă titanică.

După anglo-americani, Japonia după intrarea ei în luptă n'a avut decât insuccese și înfrângeri în acest războiu. Câștigul de 98% din producția de cauciuc a Americei, stăpânirea celor mai mari resurse de cositor din lume, ca și lâna și uleiurile, nu sunt nimic pentru anglo-americani, iar faptele unui Mak Arthur sau ale altora sunt socotite de ei ca geniale eroice și vitejești. Astăzi, dragi concetățeni, pot privi viitorul cu mare încredere după trecerea ultimei ierni cu marile ei pericole, care când v'am vorbit de ele anul trecut nu erau vizibile. Iarna trecută a fost cu 50% mai friguroasă decât iarna din 1812, din timpul campaniei lui Napoleon. Astăzi, privesc viitorul cu siguranță. Iarna trecută nu ne-a învins, ci ne-a făcut mai puternici (aplauze); ori unde s'ar afla frontul, noi vom para și ataca și nu mă îndoesc câtuși de puțin că metodele noastre vor fi pretutindeni încununate de succes până la sfârșit.

Astăzi când Roosevelt deslănțue atacul împotriva Africei de Nord, pe motivul că trebue să o protejeze împotriva Germaniei și Italiei, abia este necesar să aruncăm cuvinte asupra frazelor mincinoase ale acestui *bătrân gangster*, însă ultimul și decisivul cuvânt nu va fi spus de Roosevelt! Puteți să fiți convinși de acest lucru. Vom pregăti ca de obicei din temelie loviturile noastre și aceste au venit totdeauna la timpul potrivit. Nici o luptă pe care adversarii noștri au vrut s'o ducă contra noastră nu le-a reușit.

DESFAȘURAREA EVENIMENTELOR DIN NORDUL AFRICEI

Anglo-americanii suferă grele pierderi din partea apărării germane și franceze

Ministerul informațiilor din Franța a anunțat că, autoritățile germane, în urma ocupării orașului *Boulogne* de către trupele germane, au hotărît să nu ocupe instalațiile portuare și să nu se atingă de vasele franceze.

•

Berlin. — Inaltul Comandament German anunță: Unități germane și italiene atacă flota anglo-americană din largul Coastelor Alger.

Arma aeriană și submarinele au produs mari pagube inamicului.

In largul coastelor dela *Oran* anglo-americanii au suferit o nouă și grea pierdere. Astfel, unitățile germane și italiene au scufundat: trei vase cu o deplasare totală de 35.000 tone; șase vase, dintre care trei de războiu.

In partea de Sud a Algerului, aviația noastră a bombardat cu succes aerodromul de acolo, distrugându-l. Un deposit de carburanți a sărit în aer.

•

Berlin. — In noaptea trecută, avioanele germane au atacat flota anglo-americană din golful *Bougie*. Cu acest prilej au fost scufundate: 1 vas de transport de 20.000 tone; 1 paghebot de 20.000 tone; 1 cargobot de 25.000 tone; 1 paghebot de 20.000 tone și 2 vase de comerț cu o deplasare totală de 22.000 tone.

•

Berlin. — Imediat ce agresiunea anglo-americană s'a produs asupra coastelor nord-africane, acțiune care de fapt urmărește un atac asupra teritoriului Franței, trei divizii germane au sosit pe coasta mediteraneeană a Franței.

Un entuziasm de nedescris a stârnit în rândurile populației franceze, ușurința cu care armata germană a reușit să facă protecția coastei franceze.

•

Paris. — Fată de atacul pe care l-au îndreptat americanii asupra posesiunilor franceze din Nordul Africei, Sultanul Marocului a declarat că musulmanii rămân fără excepție de partea Mareșalului Pétain.

•

Rabat. — Generalul Noguès a declarat la postul de radio Rabat că încercările de debarcare britanice și nord-americane pe coasta Marocului au fost toate respinse.

Generalul Noguès a declarat starea de asediu în Maroc și a luat comanda generală a trupelor.

CHIPURI DE EROI

Reporterul de războiu DIGULESCU FLORIAN

Suntem în al doilea an de războiu, al doilea an de jertfe pe altarul biruinței românești. Cot la cot cu luptătorii noștri, s'au avântat încă din primele zile ale Războiului Sfânt, cei care aveau misiunea să încrusteze pentru generațiile viitoare, faptele de arme ale vitejilor noștri, cei care aveau misiunea să fixeze pe peliculă, momente nepieritoare din marea bătălie a neamului nostru. Ziariști și reporteri-foto, cot la cot cu cei ce purtau armele, au intrat în vâltoarea luptei, depășind în repetate rânduri misiunea pe care o aveau încredințată, punându-și viața în primejdie alături de ceilalți camarazi și luptând alături de ei atunci când împrejurările au cerut.

Nu am avut nici-o jertfă în tot cursul luptelor dela Prut, până la Stalingrad și în Caucaz.

Astăzi însă, în vâltoarea luptelor de sub poalele Caucazului, reporterul de războiu Digulescu Florian, luptând în fruntea unei grupe de vânători, a căzut ciuruit de gloanțe.

Atașat ca reporter-foto, pe lângă batalionul de vânători de munte Avram Iancu, serg. t.r. Digulescu Florian a fost totdeauna alături de primele elemente înaintate ale unității, pentru a fotografia scene reale din luptele crâncene din munți.

In ziua de 3 Oct., batalionul are misiunea de a ataca cu compania II-a, pădurea din Valea Abinului.

Debușarea la atac se face dela cota 103, deslănțuindu-se împotriva inamicului un foc extrem de violent. Răspunzând cu aceeași vigoare, bolșevicii contraatacă, amenințând la un moment dat cu încercuirea, întreaga companie. Văzând situația, comandantul plotonului II încearcă să replieze spre stânga, dar un glonte inamic îl rănește grav. In acel moment, la comanda plotonului trece sblt. Mihalca Vasile, comandantul echipei de reporteri, care se afla dela începutul luptei alături de pluton.

Fără nicio ezitare, sergentul Digulescu Florian, care știa tot atât de bine să mânuiască pușca mitralieră ca și aparatul fotografic, ia comanda unei grupe și se avântă cu elan împotriva primelor rânduri inamice, secerându-le cu arma automată.

O rafală pornită dintr'o mitralieră dușmană îl țintuește însă pe loc, înăbușind în sufletul său dornic de luptă, strigătul de îmbărbătare pentru camarazii lui.

Sub umbra deasă și rece a pădurii în care s'a dat lupta, reporterul erou Digulescu, cu pieptul răscolit de gloanțe, a rămas fără miș-

(Urmare în pag. 2-a)

Slove din tranșee

RAIUL LUI STALIN

De vreo câțiva ani dearândul,
Căpcăunii din Rusia,
Tot puneau la cale planul,
Să înghită România.

Ne gândeam și noi la asta,
Căci Tătucului Stalin,
Nu-i ajunge-atâta „Vatră",
Vrea să guste și senin.

Și, crezându-se puternic,
Intr'o zi de sărbătoare,
A 'ncercat numai cu'n deget
Marea Neagră să măsoare.

A voit să 'ntindă „Raiul"
Peste Nistru, până 'n Prut,
Ca puțin după aceasta
Să ne puie mâna 'n gât.

Nu se 'ncheie bine anul,
Și nici flori prin „rai" nu pune,
Căci deodată Generalul
A strigat la el pe nume.

N'apucă să-și înțeleagă,
Numele strigat din urmă
Și Tătucul cel puternic,
A fugit cu Steaua 'n mână.

Noi doar Nistru-am vrut să-l lase,
El nerodul speriat,
Și Ucraina și Crimeia,
Pe vecie le-a lăsat.

S'a trezit, dar prea departe,
Căci Oltenii lui Mihai,
Vor cu steaua-i să-l trimită,
Chiar cu-adevărat 'n rai.

Ce te faci 'n rai Staline?
Ai să stai tot de prostii?
Să 'ntinzi ghiara peste garduri
Ca să-ți faci împărății?

Serg. GR. CROITORU

Căpitan Geodescu Ioan

In luptele depe Valea Abinului a căzut ca un brad, răpus de glonțul ucigaș al inamicului, Căpitanul Geodescu Ioan, un oltean vajnic, care a dus la biruință bravii Vânători de Munte.

Din momentul în care s'a instalat pe poziție, s'a menținut cu dârzenie, ducându-și compania de „Moți" din victorie în victorie. Avea o singură deviză, pe care o exprima cu voce tare, ori de câte ori i se cereau relații referitor la situația și intențiile inamicului. Intotdeauna răspundea: „Domnule Colonel *Pe aicea nu se trece*".

Rușii se instalaseră puternic pe cota 133 și o apărau cu disperare, deslănțuind depe ea un foc viu cu brandturi și arme automate.

Bolșevicii își dădeau seama că cine stăpânește această înălțime, are prioritate în conducerea operațiunilor pe întreg defileul Abin.

Căpitanului Geodescu și bravei lui companii îi revine greaua misiune, de a contraataca și a cuceri această cotă.

Printr'o luptă grea și dârză, dusă la baionetă, cu un inamic superior ca număr, prin manevre meșteșugite, reușește să pună stăpânire pe obiectivul ordonat.

Aici pierde un subaltern și un colaborator important, pe Slt. rez. Zugravu Alexandru, care moare în aceste lupte.

Cu un efectiv redus, contraatacă și ocupă colhozul N. E. Uzun, unde pune pe fugă circa două companii inamice.

In noul dispozitiv al Batalionului, Căpitanul Geodescu primește misiunea de a face legătura în stânga cu o unitate de Bănățeni.

Neînfricatul Căpitan pleacă personal și conduce patrula de legătură. Este lovit de un glonte de pistol mitralieră rusesc, care îi perforat intestinul, aducându-i o moarte grozavă.

Cu câteva zile înainte primise vestea că este tată.

Moare cu zâmbetul pe buze că și-a satisfăcut din plin datoria și că, prin lupta și jertfa sa, a asigurat fericirea fiului său pe care n'a avut norocul nici măcar să-l vadă, lăsându-i moștenire doar numele lui de erou.

Serg. T.R. NEMEȘIU A.
Reporter de războiu

DELA PLEVNA LA VOLGA

(Continuare din pag. 1-a).

toriei, nu vom găsi nicăeri o... „epocă de creștinare" a poporului Român, așa cum găsim la toate celelalte popoare.

Suntem singurul popor care ne-am născut deodată creștin și suntem printre puținele popoare, cari n'au cunoscut certuri și desbinări religioase.

Avem, — pe de altă parte, — o datorie de respect față de biserici și mânăstiri din pridvorul cărora a pornit atât unitatea limbii noastre, cât și deșteptarea conștiinței naționale a acestui popor. Iată dar, că numai acest fapt, — ideea creștină, — și e suficient pentru a justifica în primă instanță necesitatea luptei noastre în răsărit. Dar mai sunt încă o mulțime de motive de ordin istoric ori social-politic, pe cari Rușii le-au exercitat continuu asupra noastră, chiar atunci când s'a părut că suntem prieteni și aliați.

Despre toate acestea s'a scris suficient și se va mai scrie, pentru ca să afle întreaga lume, că ne batem pe Volga sau în Caucaz, pentru a avea liniște în casa noastră.

Sublt. rez. D. BUNESCU
Reporter de război P.P.

REPORTERUL DE RAZBOIU DIGULESCU FLORIAN

(Continuare din pag. 1-a).

care o zi întreagă, până când bolșevicii au fost înfrânți, iar trupul lui a putut fi ridicat și înmormântat creștinește în cimitirul eroilor din Abinschaja.

Reporterul Digulescu este cel dintâiu dintre noi care își varsă sângele pe câmpul de luptă, jertfa lui fiind îndreptar pentru toți cei ce armăm armatele noastre pe drumul victoriilor, înfruntând cot la cot cu cei din prima linie asprimea luptelor.

Alături de Virtutea Militară cl. II, care îi fusese acordată pentru fapte de arme săvârșite în Crimeia, Patria recunoscătoare a prins pe pieptul reporterului Digulescu Florian „Virtutea Militară cl. I. post-mortem.

Lt. rez. AUREL M. ALICU
corespondent de război P.P

SPRE ZARI NOUI

Oblăduit-ai, Doamne, calea dreaptă
și nămăinți spre cărări, poporului român,
când a purces la luptă, cu inima curată,
să 'nfigă biruințe pe stârvuri de păgân...
Noi tremurat-am, Doamne, pe drumuri fără rost,
și-am ispășit amarnic întreg păcatul nost'
căci a venit vrășmașul, mușcatu-ne-a hotarul
și cu dureri în suflet ne-am dus apoi calvarul.
Venit-a însă ceasul cel mult dorit de toți,
când Vodă, dând semnalul, a năvălit pe hoți,
și astfel ducem, Doamne, pe 'nstrăinat pământ,
Cruciada contra Iudei, pân' l'om vedea înfrânt!
Tu Doamne Prea-Curate, cu oastea Ta de Sfinți,
purtatu-ne-Ai destinul spre grele biruinți,
fi și de-acum încolo, mereu, cu noi Prea-Sfinte
și-ajută-ne, Prea-Bune, să mergem înainte!

Cap. I. NEGREA MOLDOVANU

AȘA ȘTIU EI SA MOARA!

Noapte de toamnă. Luna își arată un colț bolnav luminând slab printre norii ce se îndesesc. Privighetoarea noastră, un pistol mitralieră, ca'n fiecare seară ne spune „noapte bună". Bordeiul nostru ne adăpostește cu toată dragostea luminat slab de un opaiț ca'n vremi trecute. Gândul îmi zboară cu un an înapoi și-mi șoptește tainic o întâmplare de pe frontul Odessei.

Ne apropiasem de Dalnic. Nopțile de toamnă cu lună plină și cer senin ne aminteau de vremi mai bune trezind în fiecare dorul de viață.

In liniștea mormântală a nopții, se auzia din când în când pârâitul unei mitraliere amestecat cu plescăitul scurt al brandturilor.

Incet, încet totul se pierdea în noaptea adâncă. De departe se auzea încet, melodios, vocea unui ostaș de prin Râmnicul Sărat.

La auzul cântecului totul încremenea. Ascultam și noi, ascultau și rușii. E târziu de tot și cântecul lui nu se mai aude. Nu mi-a fost greu să aflu adevărul. In timpul zilei se hotărîse să schimbe groapa lui cu alta mai adâncă. Iată-l că sare afară. Un vâjâit puternic, apoi o detunătură, întovărășite de un geamăt scurt și înăbușit. „M'au nimerit câinii" au fost cuvintele lui. O schije îi retezase picioarele. Inăbușind drerea în piept, cu mâna apăsândă pe inimă s'a așezat încet pe marginea gropii și-a început să cânte — vocea lui, urca divin, răsunător. Nimeni n'a ascultat vreodată un cântec mai frumos. Era cântecul morții lui. A cântat întâi cântecul ce explică moartea oricărui luptător: Ursitoare, ursitoare... A început un altul. Și când ultima picătură de sânge se scurgea spre lutul din care era plămădit, cântecul se pierdea încet prin cuvintele: „Inimă de ce te sbați
„Intre Coaste și fi...(cați)".

Un oftat scurt și totul s'a stins. Viața lui a fost un cântec și voia ca ultima clipă de viață să se șteargă odată cu el. Așa știu ei să moară!

Slt. rez. V. TITA

Mereu tot înainte

Mereu tot înainte, dușmanu-i greu lovit,
— Căci pieptul vostru-i tare ca zidul de granit, —
Și v'aruncați năvalnic ca viforul prin văi
Isbind spada năpraznic în trupuri de călăi.

Destul ne-a luat dușmanul din scumpa noastră pâine.
Acuma s'a sfârșit! Jurăm cu toți că mâine
Va străluci o țară sub tânărul ei Rege,
O glie și-un hotar ce'n veci nu se vor șterge.

De-aceia 'ntregul neam, bunici, copii, părinți
In voi și-au pus speranța. Voi cei nebiruiți,
Mereu tot înainte! Aud goarna cum sună...
Voi veți aduce lauri de glorie străbună!..

Serg. T.R. DANEȚ VASILE

POȘTA REDACȚIEI

Lt. V. Ghețea. Regretăm că scrisoarea nu a ajuns în mâna destinatarului.

D-sa nu lucrează și nici nu a lucrat la „Victoria". Am găsit ... de datoria noastră să i-o trimitem în Capitală, unde se află în prezent.

Cap. Popa Ion. Versurile sunt bune și le vom publica treptat. Continuați trimiterea.

Serg. Moldoveanu Gh. Vă ... sipese inițiala: avem același ... Cât privește poezia, este bună și va fi publicată.

Cap. Vasilescu Ion. Sunt ... versurile și cu mici modificări vor fi publicate. In „Mâre", ... cu Luna este foarte bună. Spune dânsa (adică Luna):

Ti-o trimite aici la tine
Căci i-am spus mândruții ...
Cât de mult mă rogi pe ...
Ca să-i duc o sărutare.

Giurcă I. Const. Merge, ... nu toată. —

Sunt câteva versuri însă foarte bune.

Se vede treaba că ai un ... la inimioară de spus:

Mândro, cânți că mergi la nuntă,
Și pe noi ne bagă'n luptă
Și te-arunci voioasă'n joc
Și pe noi ne bagă'n foc
Ție-ți cântă lăutari
Mie gloanțe de dușmani
Ție-ți cântă *jamparele*
Mie bombe și ghiulele.

Serg. Virgil(s) Palaghean. Va fi publicată. Chestia dela urmă e bună. Spui matale:

Nu fugi Staline *dragă*
Asta vezi în cap ți-o bagă
C'așì dori și mi-ar fi bine
Să dau ochii și cu tine
Ca să-mi vărs din plin amarul
Eu sergentul Palagheanu...

Dacă ar ști Stalin...

Cap. Rusu Nicolae. Continuați trimiterea. Poezia o vom trimite și gazetelor din țară.

R. R. Am primit poeziile. Sunt foarte reușite și vor fi publicate. Ținem să ne exprimăm dorința, justificată de altfel, de a fi iscălite complet.

Sergent Ioncică Petre. Matale te întreci cu gluma. Ii scrii lui Stalin așa:

Măi Staline ascultă'ncoa
Dă un ordin mai recent
Comisarilor urgent
Să dea ordin la armată
Să fie predată toată
Altfel noi nu te-om lăsa.
Va fi vai de *mama ta.*
Deci să nu iei în deșert
Răvașul ce ți-l trimet.
Iți spun pe onoarea mea
Că-ți voiu lua o mahala
Din bătrâna Moscova.
Numai să te ții de cuvânt...

La prima ocazie o vom publica toată.

Jd. serg. maj. Bogdan Lăzărică. Poeziile sunt bune, dar sunt prea lungi și dispunem de spațiu restrâns. Trimiteți mai scurte. Sunt și la modă.

Frt. Constantin Dtru. Intreprinderile particulare sunt obligate să plătească mobilizaților salariul întreg în prima lună după aceia numai jumătate, conform dispoziției M.A.N. Nr. 7408 din 1942.

ZENOBIE BANCILA

Vorba cântecului: A plecat Moțul prin țară, cu cofe și cu ciubară, Dar... din patruzeci și unu, și-a 'nfrățit glasul cu tunu'. În loc de cofe și ciubere, poartă acum mitraliere.

Moții lui Avram Iancu în Caucaz

Pagini de glorie ale Vânătorilor de Munte

Încă din vară Moții au plecat de acasă. Însă în loc de cofe și ciubere, căluții lor cuminți, poartă mitraliere în spinare și se îndreaptă spre inima munților Caucaz. Urmașii ortacilor lui Horia și ai tuturor lui Avram Iancu, pleacă la luptă împotriva hoardelor rusești comuniste.

Lung e drumul Clujului

În timp ce trenu-i duce spre destinație, ei cântă cu acasă: „Lung e drumul Clujului"... Dogoarea câlduroasă și orizontul ce fuge mereu, fac să urce spre un munte. Fie el cât de mic, ușcă sufletul din trup. Ochii ard în orbite încinse de atâta soare, setea usucă gâtlejurile și apa rece de izvor lipsește — mereu în care, după împărțirea de răcoare a umbrei. Printre ... și cărărțele cu covilite depe ... deschise, îi roade nostalgia codrilor după care tânjesc. Pentru ei rusia este o lume pustie, unde nu vezi un picior de munte.

Ajunși în Crimeia, după Djancoi au început să se zărească munții. Nu le mai păsa de mitralidle și bombardamentele aviației. Când văzură de aproape, că sunt mici și cu coamele pleșuve, — entuziasmul le scăzu subit. Au căutat apă de izvor. Nu s'a găsit și a trebuit să bea tot apă de fântână. Aceasta era sălcie și cu prea multă sare amară. A început să bântuie diareea, pe care au botezat-o „boala Crimeei". În mare taină, la Kitai, au săpat un izvor, însă apa a fost tot proastă. De aceea, când a venit ordinul de plecare, au părăsit bucuroși Crimeia. S'au îmbarcat la Kersch și au debarcat în Taman. Apoi pe jos, printre dealuri cu vii și pomi fructiferi, ajung în seara zilei de 18 Septembrie la poalele pădurilor de unde vor începe cucerirea munților.

Întâlnirea cu „pizmașul"

A doua zi, în zorii unei dimineți de toamnă, patrulele de vânători de munte ale batalionului de Moți, țâșnesc din ascunzișuri și se afundă în desișul pădurii. Se mișcă cu acasă pe Șușița. „Hi le deal și hi la vale", — oamenii și caii urcă fără nici o greutate pante abrupte de'ți vine a crede că se urcă pe pereți. Grupele înaintează umbre invizibile din copac în copac. Un vreasc nu trosnește sub picioare. Culoarea uniformelor se pierde printre frunze.

În fond, simți cum ard de nerăbdare să se întâlnească cu „pizmașul", așa au botezat ei mai biblic inamicul. Întreg batalionul este un mare arici, ce înaintează precedat de vigilența antenelor invizibile, cari sunt grupele. Una ce înaintează pe direcție iscodește un luminiș. După ce-l înconjoară își reia înaintarea pe un hotiș în jos. Un curent de aer ce adie lin din spre vale, aduce frânturi de vorbe. Ușurel ca gândul, Moții se apropie tiptil în semicerc. I-a cuprins o stare de apărare a tuturor simțurilor, pe care o au numai vânătorii când urmăresc vânatul. Aud din ce în ce mai bine. Apoi văd. Sunt trei soldați ruși cu o pușcă mitralieră. Fără nici un zgomot, îi prind parcă ar lucra cu [illegible]. S'ar mai uita la ei și i-ar mai întreba, sunt cei dintâi ruși pe care îi văd, însă trebuie trimiși imediat la batalion pentru interogatii. Poate dau vreo informație importantă.

Compania de cercetare sondând mereu terenul se lasă mai în jos prin pădurea bătrână. O altă grupă anunță că rușii sunt adunați într'un luminiș și iau masa. Să tot fie o companie. Bătăile inimilor se întețesc și degetele arătătoare se întind mai nervos dealungul gărzii trăgaciului. Plini de curajul și emoția primului atac, năvălesc asupra rușilor. Puștile mitraliere cari trag din mers fac minuni, iar grenada se dovedește cea mai bună armă în pădure. Luminișul se umple de cadavre rusești.

Gamelele rămase fără stăpân, aburesc stingher în răcoarea dimineții. Prin fund de văi răsună încă ultimul ecou de împușcături. Praful de pușcă și mirosul sângelui vărsat i-a făcut pe Moți să-și dea seama că sunt în război. Dar nu-i timp de pierdut. Inamicul nu trebuie să aibă răgaz de a organiza un contraatac. Trec repede prin albia secată a unei văi și urcă din nou.

Cei dintâi...

Vreo doi trei au fost ușor răniți. După pansare și-au reluat locul în frontul care urcă mereu. Gloanțele au alungat din frunzișul toamnei pe șăgalnicul Pan, lăsând în urmă o atmosferă îndârjită. Rușii nu vor să cedeze terenul cu una cu două. Mai ales că este vorba de acest munte înalt, Bergschisse, care domină toate crestele peste zeci de kilometri până spre Tuapse.

Cercetarea ocupă cel mai înaintat mamelon din botul muntelui. Pe vârf pentru apărarea flancului și a spatelui se instalează o altă companie. Iar în dreapta muntelui pe cota 220 este încă o companie.

Focul inamicului a început să se întețească în fața tuturor companiilor. Brandt-urile bat ca picuri de foc dintr'o ploaie drăcească depe alt tărâm. Proectilele azvârlite de „Katiușe" vaiete-cântece în ecoul multiplu al văilor. Ai noștri răspund peste tot. Urechea s'a împrietenit de acum cu toată această gamă de melodii demnă de un Wagner.

Mânați de politruci și comisari, rușii încep să apară. Vin valuri, valuri, și îngroașe mormanele de cadavre ce se înalță în fața pozițiilor românești. Aici e pădurea deasă, nu-i vezi dela zece de metri. Trebuie lăsați să se apropie până la zece douăzeci de pași, altfel, fiecare copac sau cută de teren devine o citadelă de neînvins. Lupta continuă ne iertătoare și crudă. Deodată comandantul companiei ce apără flancul și spatele, este sfredelit de sus până jos de schijele unui brandt. În fața recunoașterii, rușii vin de jos din valea Abinului, în masă, cu intenția de a încercui și a ataca la baionetă. S'au apropiat prea mult. Tânărul Sublt. Paul Olteanu nu poate răbda acest lucru. Ca un arc sare din adăpost și în fruntea plotonului îi respinge la baionetă. Îi urmărește și — după ce-i sfarmă — moare lovit de un glonț în frunte.

Serg. T.R. Franca Anatol se apropie pe bură de ruși cari atacă la cota 220. Este rănit, dar nu se lasă și trage mereu, până ce — într'un târziu — moare strivit de urgia dușmană...

După aceștia au murit alții... și alții... însă lupta continuă cu înverșunare și elan, ceas cu ceas, zi cu zi, noapte cu noapte.

„Pentru Dumnezeu, trageți !"

Într'o dimineață întunecată și dușmănoasă ce se ridica peste Bergschisse și Valea Abinului, compania care supraveghează flancul stâng și spatele batalionului de Moți, așteaptă cu atenție încordată.

Toți ofițerii dela companie au fost grav răniți și evacuați. Numai Sublt. Octavian Vlădoi cu casca sfârtecată de schije, cu hainele ciuruite de gloanțe, însă el intact, stă singur în mijlocul companiei și — de trei zile și trei nopți — respinge contraatac după contraatac. Chiar acum posturile înaintate au anunțat din nou venirea rușilor. Deodată o coloană nesfârșită ce vine urlând „Ura! Ura...!, se repede spre poziția moților. Ai noștri deschid un foc ucigător, însă se opresc imediat. În fruntea acestei coloane inamice care atacă, au recunoscut un rând de prizonieri români, cu mâinile legate la spate și împinși de baionete... sunt vânători... sunt frați!

O clipă de tăcere critică. Sufletul moților se rupe în frământarea unei crunte încercări. Un moment de șovăială... Se pare că așteaptă lupta corp la corp.

Dar numai o clipă, — și din rândul fraților prizonieri, răsună clar în tăcerea mormântală a pădurii, un strigăt irezistibil, un strigăt de implorare... „pentru Dumnezeu, trageți!" Și, urgia de fier și foc se dezlănțuie instantaneu peste tot. Urlete înfiorătoare și horcăitul morții spintecă văzduhul. Moții aruncă cu grenadele din poziție, ca depe înălțimile unui amfiteatru. Mitralierele și brandt-urile lor au retezat copacii pădurii de ai impresia că pe aici a trecut un nor de uriașe lăcuste tăietoare de lemne. Pe distanțe de sute de metri a dispărut și frunza.

Într'un târziu se liniști. În urechea Moților răsună mereu implorarea caldă de supremă jertfă... „pentru Dumnezeu"!...

Dimineața i-a găsit mai trași. Întâmplarea a săpat pe fața lor cutele unei hotărîri nestrămutate.

Aceștia sunt moții, bolovănoși și stâncoși ca șisturile cristaline din munții lor de acasă. Dârzenia lor milenară îi duce înainte, ca vreme când focurile din creste și tulnicele vesteau chemarea la luptă în munții Apuseni. Așa au început-o și așa vor continua până la sfârșit.

Slt. rez. MIHALCA A. VASILE
Reporter de război P.P.

Morții n'au nevoie de mâncare

Într'un spital românesc dinapoia frontului au fost aduși de curând răniți grav doi dezertori din armata sovietică.

I-a împușcat pe când căutau să treacă în liniile noastre din spate cu o rafală de mitralieră probabil vreun politruc bolșevic.

Amândoi sunt tineri. Unul, sergentul Semciko Nicolae are 21 ani, iar al doilea, plotonierul Blejenko Alexei are 19 ani.

Colegi de școală și de meserie și unul și altul au absolvit cursul secundar și au îmbrățișat meseria de șofer. Fac parte din regimentul 1059 artilerie, divizionul III, plotonul de comandă. Plotonierul Blejenko Alexei era șeful grupei de administrație a divizionului.

S'au hotărît să dezerteze pentru că erau nemulțumiți de tratamentul neomenos pe care îl aveau de suferit mai ales în ultima vreme dela comisarii politici ai unității, cari acum de când sunt asimilați ofițeri dau dovezi de și mai mare cruzime. Trebuia să-i urmeze la români toți oamenii din grupa de administrație, dacă n'ar fi fost observați din spate și nu s'ar fi tras asupra lor.

Destăinuirile unui dezertor sovietic pe patul morții

Sergentul Semciko Nicolae având unul din plămâni perforat de gloanțe, urma să i se facă o intervenție chirurgicală grabnică ca să i se salveze viața.

Depe patul din care era amenințat să-l părăsească viața în orice clipă, el a rostit o scurtă dar aspră critică la adresa regimului comunist, după care arătându-și recunoștința pentru îngrijirile medicale ce i se da a făcut destăinuiri asupra soartei prizonierilor noștri.

„Sunt fiu de Kulac. Din cauza aceasta niciodată nu am fost considerat patriot. Voiam să fac școala de marină, dar acolo erau primiți numai fii muncitorilor din fabrici, așa că nu am putut să ajung marinar. În Uniunea Sovietică, nouă fiilor de kulaci și tuturor cari nu eram descendenții proletarilor nu ni se da voe să ne alegem meseriile pentru cari aveam vocație și eram veșnic suspectați, totdeauna eram amenințați cu perspectiva morții. Am avut de suferit mult...

Prizonierii făcuți de armata roșie sunt împușcați. O patrulă românească capturată de unitatea noastră a avut aceiaș soartă. Pe doi dintre soldații cari fuseseră răniți, i-au executat pe loc. Celui de al treilea i-a fost tras un glonț de revolver în cap după ce i s'a luat interogatoriul. Cei cari pot da informațiuni sunt lăsați în viață până ce spun tot ce știu, după care și ei ajung înaintea mitralierelor nemiloase. Trebue să se facă economie de hrană care e din ce în ce mai insuficientă și mai proastă, pentru aceasta sunt împușcați prizonierii. Morții n'au nevoe de mâncare, spunea politrucul nostru..."

Slt. rez. TUDOSIE ION
Reporter de război P.P.

FRANȚA, ținta atacurilor anglo-americane

Trupele germane au intrat în teritoriul francez neocupat. -- Solidaritatea franco-germană. -- Mesajele Fuehrerului și Mareșalului Pétain

Ca urmare a atacurilor pe care anglo-americanii le-au îndreptat împotriva coastelor africane și coloniilor franceze, trupele germane au intrat în teritoriul Franței neocupate pentru a preveni eventualele atacuri ale acestora cu intenția de a deschide un nou teatru de lupte în Sud-Vestul Europei.

Față de aceste evenimente ce prezintă o deosebită importanță, radio Paris anunță că Mareșalul Petain a primit din partea Führerului Adolf Hitler un mesagiu prin care îl informează că va apăra teritoriul Franței umăr la umăr cu poporul și armata franceză. Führerul cere Mareșalului Petain să înlesnească realizarea acestei acțiuni fără a-i crea dificultăți.

Totodată conducătorul Marelui Reich German a adresat poporului francez o proclamație prin care arată că guvernul german este informat sigur că viitorul atac anglo-american va fi îndreptat contra Corsicei și a coastei de Sud a Franței. Din această cauză s'a decis ca trupele germane să intre imediat în zona neocupată.

Armata germană nu vine pe teritoriul francez ca inamică a poporului, ci cu scopul de a respinge, împreună cu aliații ei, orice încercare de atac.

•

Vichy. — Față de evenimentele în curs, Mareșalul Petain a adresat următorul mesagiu francezilor din Metropolă și colonii:

Francezi,

Am crezut că am trăit cele mai întunecate zile din viață. Situația actuală îmi reamintește pe aceia din Iunie 1940.

Cu toate acestea vă cer să priviți situația cu un mai mare calm. În lipsa amiralului Darlan, reținut la Alger, am luat comanda tuturor forțelor armate.

Mă închin cu durere în fața tuturor soldaților, marinarilor, aviatorilor și tuturor ce cad astăzi pentru onoarea și apărarea Patriei.

Francezi din Metropolă și Imperiu, fiți încrezători în Mareșalul vostru, care nu se gândește decât la Franța.

Scrisoare deschisă

Micuța mea,

Când te-am cunoscut, — acum trei ani — erai în tren, în brațele măicuței tale, în drum spre Târgul Frumos, unde tăticul tău făcea garnizoana de concentrare.

Nu-ți mai aduci aminte de mine, căci erai prea mică.

Acum, desigur că mergi în picioruțe și-ți întrebi mereu măicuța despre tăticul tău drag, plecat undeva, nu știi unde.

Nu mă simt deloc bine, când trebuie — simt că trebuie — să-ți scriu aceste triste rânduri.

Poate în acest moment te vei fi întrebând mirată, dece măicuța ta plânge și tu nu poți înțelege motivul pentru care lacrimile nu mai seacă, iar îmbrăcămintea s'a colorat numai în negru.

Ți s'a spus poate că tăticul tău nu va mai veni acasă niciodată, dar tu n'ai înțeles prea mult. Păstrează însă aceste rânduri pentru timpul când vârsta te va face să le înțelegi.

L-am văzut pe tăticul tău, ultima dată, pe când îl urcau în camionul ce trebuia să-l ducă pe ultimul lui drum.

M'am apropiat de el cu evlavie, ca de sfintele moaște ale unui martir și, neauzit de nimeni, i-am făcut, în numele tău și pentru tine, o ultimă rugăciune, așa cum ai fi făcut-o tu.

— „Tăticul meu drag, este pentru prima dată când tu nu mai vrei s'asculți rugămințile micuței tale, când nu mai vrei să o alinți, când nu mai vrei săi faci jucării, ca întotdeauna, când ai fost așa de bun cu mine și mi-ai îndeplinit orice dorință.

Dece ești supărat pe mine? Sau poate pe mămica, fiindcă nu ți-a scris la timp? Te rog, ia-mă din nou pe genunchii tăi, spune-mi cuvinte drăgălașe, alintătoare, ca întotdeauna, când veneai pe acasă sau veneam noi, eu și măicuța, pe la tine pe zonă”.

Tăticul tău n'a răspuns nimic. N'a avut nici tresărirea de bucurie, ca întotdeauna, în puținul timp, când i se permitea să fie lângă măicuța ta și lângă tine.

Pe fața înmărmurită i-am citit însă ultimul lui gând, ultimul lui cuvânt, înainte de a pleca din mijlocul nostru.

Gândurile erau numai pentru tine și măicuța ta și ultimele lui cuvinte, îngânate numai, au fost numele tău și al măicuței tale.

N'am fost de față când o bucățică de pământ din mijlocul Rusiei blestemate, l-a înghițit vremelnic, lipsindu-te de scrisorile lui, de mângâierile lui, măcar de aici, din depărtare.

Va trece timp, micuța mea, până când tăticul tău va fi adus ție, aproape de tine.

Va trece timp până când vei putea să-i presari flori pe mormânt și să-i aprinzi o lumânare la căpătâiu.

Până atunci, un cimitir într'o margine de sat, are — printre altele — o cruce cu numele tăticului tău, iar prin coroana cetinei de brad ce-i străjuește la căpătâiu, vântul plânge în fiecare clipă, la cea mai mică adiere, plânsul tău, al măicuței tale, al tuturor celor ce l-au cunoscut și iubit.

Micuța mea,

Străpuns în mijlocul păgânei Rusii, sub bubuit de tun, presărat de gloanțe și fâlfâiri de brandturi, o cruce mai mult, o cruce ruptă din inima și sufletul tău și al măicuței tale, din inima Sfintei Românii, crucea cu numele tăticului tău, pe care stă scris cu litere de foc și sânge, că un creștin, un moldovan, un botoșănean un soț și un tată și-a jertfit viața pentru liniștea căminului lui, pentru a îndepărta cât mai mult, de tine și de granița scumpei lui Țări, pericolul de moarte ce ne apăsa.

A murit tăticul tău!

A plecat pentru totdeauna prietenul nostru!

Dar pe raportul Comandantului lui de Regiment stă scris: „In ziua de 13 Octombrie 1942, fiind atacat cu forțe superioare de inamic, rezistă cu îndârjire pe poziția care i-a fost încredințată, dând exemplu de curaj soldaților pe cari-i comanda.

Cade *ca un brav*, fiind lovit de un glonte inamic în inimă, în fruntea companiei sale, pe care a ținut s'o ducă numai pe drum glorios, ca și anul trecut, în luptele din Basarabia și Odessa, când a fost grav rănit”.

Așa dar, ține minte, că începând din 13 Octombrie 1942, ești fiica unui erou.

Rog pe Bunul Dumnezeu să-ți ajute să înfrunți cu tărie furtunoasele valuri ale vieții, lipsită de ajutorul celui ce s'a dus pentru totdeauna.

Serg. T.R. BANTAȘ C.

COL. CANTUNIAR

Un model de eroism și virtute românească

Arma aceasta de elită care este cavaleria, în răsboiul actual a făcut aproape minuni. In atmosfera democrată de după răsboiul trecut, când educația noastră ostășească primă doctrina apărării, cavaleria a păstrat în mod intact spiritul ofensiv de avangardă. Inainte și mereu înainte, așa cum se leagă și azi de câte ori salută un comandant prin cuvintele: *„Isbândă sau moarte”*.

A fost mereu în fruntea tuturor luptelor. Iar acum, în goana nebună și fără precedent în istorie, dela Rostow și până în munții Caucaz a trecut din victorie în victorie. Ostași și comandanți, nu au precupețit nimic. Au veghiat în aceiași groapă și au mâncat din aceiași gamelă. Dovadă este rănirea aproape mortală, în fruntea unei recunoașteri, a Lt. Col. Vlad Teodoru, moartea eroică în linia I a Col. Carp și a Lt. Col. Mache Marinescu, toți trei comandanți de regiment. Iar azi, în primele zile ale lunei Octombrie, se stinge unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai spiritului cavaleriei noastre și'n acelaș timp un as al armatei române, Colonelul Cantuniar.

L'am văzut pentru prima dată în Krasnoarmenskaja. Pe marginea șoselei, acoperiți de coroana unui arbore, doi coloneli aplecați peste o hartă erau cufundați în discuție. Nici nu băgau în seamă mitralilile unei escadrile rusești ce rotea deasupra, printre proectilele antiaeriene. Mi s'a spus că sunt: Colonelul Cantuniar, fostul comandant al școlii noastre superioare de răsboi, iar azi comandantul unei brave divizii de cavalerie și Colonelul Korne, comandantul celebrului „detașament” ce poartă acelaș nume. Ceiace m'a impresionat era faptul că deși la vârsta când alții se mai rotunjesc și se mai îngreunează, amândoi și-au păstrat încă eleganța tinereței fizice, în corpuri pe lângă cari vremea a trecut fără urme.

Colonelul Cantuniar era cu ceva mai scund. O față inteligentă de nobil spaniol ce aducea cu icoanele veacului al XVII-a. Un profil subțire ce se termina într'o bărbie ascuțită și puțin ieșită în afară, ceiace dovedea energia delicată și de oțel a acestui om. Ochii expresivi ce aruncau scăpărări fulgerătoare din fondul unui ten arămiu și ipotezele raționale ce le da în diverse situații tactice, erau jocul strălucitor de neînvinsă lamă florentină a acestui spirit de elită. O serie de riduri, ce conturau colții gurii, arătau tensiunea și încordarea omului care pune tot sufletul și toată energia în acțiunile pe cari le întreprinde. Avea o talie subțire și niște pași apăsați, rostiți din picioare cu un ușor oval de adevărat cavalerist. Țigarea pe care o fuma, parcă nu se termina niciodată, iar bicîușca era nelipsită din mâna lui.

Această pereche de oameni, Colonelul Cantuniar și Colonelul Korne, au fost nedespărțiți din fața Slawiansk-ului dela 9 August și până la căderea Temrijiuk-ului în 23 Septembrie. Rar am văzut o colaborare mai prietenească, mai ideală și mai nedespărțită.

Acest stil de a colabora al Colonelului Cantuniar îl cunosc toți aceia cari au lucrat în jurul lui. Mă gândesc la acei tineri din elita armatei noastre și în special la cei din cavalerie, care au avut fericirea să se formeze în jurul acestui maestru de generații. Ei, — și toți aceia cari l'au cunoscut, își dau seama ce a pierdut armata noastră prin moartea prematură a acestui comandant.

Niciodată în viața lui, nu s'a impus în virtutea argumentului de autoritate. Niciodată nu a ridicat glasul, însă întotdeauna a convins pentrucă întotdeauna a găsit soluția cea adevărată.

Aici pe front, era mereu prezent în acțiunile cele mai periculoase. Postul lui de comandă era în vâltoarea luptei și unde era mai greu, acolo apărea calm și liniștit, împărtășind un elan nebănuit.

Doctrinarul dublat de un strălucit spirit de acțiune nu s'a gândit o clipă la persoana lui. Menit să ducă pe umerii săi grija tuturor, nu a știut ce'nseamnă oboseala. Intreaga lui viață este o muncă în zăngănit de arme, închinată Țării în așa măsură, încât în freamătul luptelor nu a simțit cum i se scurge viața, — până ce a fost prea târziu.

In această lumină, în persoana lui nu pierdem numai un doctrinar tactic, un maestru de generații și un comandant neîntrecut al câmpului de luptă, — și în primul rând un model de eroism și virtute românească.

M. V.

ATENTIUNE !

Secția Propagandă din Marele Stat Major împreună cu Societatea Română de Radiodifuziune, anunță că emisiunile orelor ostășești (12,50 13,50) sunt transmise cu începere dela data de 22 Septembrie 1942 și de către postul pe unde scurte (lungime de undă 32,4 m., 9260 K. H. Z. 2 kw.).

UN SUFLET, UN PLOTON!

Plotonul I-u face parte din regimentul de vânători bănățeni. Eroismul colectiv al oamenilor săi devine o mândrie a companiei 11, apoi compania 7-a, din batalionul neîntrecutului maior Coculeanu, al cărui nume strălucește în cartea de aur a regimentului de vânători bănățeni, prin bravurile sale pe câmpul de luptă împotriva bolșevismului.

Când ofensiva bolșevică, prin ruperea zăgazurilor dela Isium și Losovaja, pe viscole și geruri năprasnice, își face iluzii de biruință în acest sector, în ziua de întâiu Februarie 1942, plotonul întâiu din compania 11-a, cu toată asprimea timpului este primul ce intră în comuna Samojlowka-gară. Acest brav ploton, sub comanda serg. maj. T.R. Liviu Tințariu, în fața dușmanului mai feroce decât crivățul și gerul este mai mult decât un număr de oameni. El este un suflet tare ca granitul, o forță de temut, o inimă entuziasmată în mâinile comandantului conștient de misiunea sa, așa cum pe catedra școalei primare și-a înțeles-o pe aceea de apostol al neamului.

La 13 Februarie 1942, în cadrul unui detașament de două companii, prin lupte crâncene, acelaș ploton este tot cel dintâiu care intră în satul propriu zis Samojlowka.

După acestea luptele, deschise prin ofensiva diviziei bănățene, se țin lanț până când frontul se localizează din cauza prelungirei iernei prea aspre. Plotonul I se găsește tot timpul în linia I-a. In ziua de 17 Maiu 1942, când soarele de primăvară deabia începuse timid să mângâie natura, după o stăpânire despotică a gerului, în comuna Aleksejewka, plotonul, trecut sub comanda sublocot. rez. Hațeganu Ioan, aflat în linia I-a a companiei, prin focul armelor sale automate respinge un puternic atac al inamicului dat pentru ocuparea comunei. Bolșevicii vin orbește în valuri. Tăria lor este a unui regiment și atacă sectorul unei companii! Vânătorii bănățeni stau neclintiți pe poziție în fața furtunii ca stâncile bătute de valuri. In spatele lor, bateriile de obuziere ale regimentului de artilerie de pe Crișuri trag masiv sprijinind compania atacată. După câteva ore de încercări înverșunate de străpungerea frontului, bolșevicii sunt respinși lăsând pe teren peste patru sute cincizeci morți.

Intre 1—9 Iulie a.c., plotonul I găsindu-se în apărare pe râul Oskol, cu tot tirul artileriei automate inamice, numită „Katiușa” (noi și germanii îi spunem „orga lui Stalin”), cu tot focul artileriei grele și al brandturilor când inamicul încerca forțarea trecerii râului cu bărcile, plotonul rezistă cu un admirabil spirit de eroism respingându-l cu pierderi grele pentru inamic.

In ziua de 7 August a.c. în dispozitivul companiei 7-a, acelaș ploton se află în linia eforturilor mari. Ocupă, organizează și menține [illegible] Est comuna Doroffiew. Din sufletul de stâncă al plotonului se desprind un sbor spre neant și opt răniți spre spitalele militare.

In ziua de 20 August a.c. este printre primele plotoane din batalionul maior Coculeanu ce ocupă creasta cu cazematele căptușite cu plăci de oțel luând prizonieri, arme automate și 4 brandt-uri dușmane. A doua zi, după această acțiune, comandantul său sublocot. rez. Hațeganu Ioan este rănit și evacuat. Trece la comanda plotonului iarăș serg. maj. T.R. Liviu Tințariu.

Din cauza rezistenței îndârjite și focului puternic inamic, în acțiunea extrem de grea dela 29 August 1942, din Nordul comunei Wasiljevka, eroicul ploton înaintează om cu om, prin salturi și pe brânci singur, (dreapta și stânga lui nepuțând progresa) și ajunge la un moment dat avansat 800—1000 metri față de flancuri. Prin vitejeasca și eroica voință a plotonului, înfipt adânc ca un pumnal în dispozitivul dușman reușesc și flancurile să se poată mișca și ajunge la nivelul lui.

Pentru felul strălucit al acțiunei sale, pentru spiritul de înaltă jertfă patriotică pentru curajul și voința tuturor de a învinge, plotonul I primește felicitările comandantului de companie.

Un suflet — un ploton, cu o vitejească și eroică voință!

Sergent T.R.
PETRE VIDU-BOENGIU

Reporterii de război

citați prin ordin de zi

Pentru felul cum echipele de reporteri de răsboiu au înțeles să-și facă datoria pe front, d-l general Dragalina a dat următorul ordin de zi:

Plotonul de Propagandă afectat corpului de armată, sub energica și priceputa conducere a Locot. de rez. George M. Cantacuzino, Comandantul Companiei 2 Propagandă, — a desfășurat o amplă și vie activitate.

Infruntând oboselile și pericolele câmpului de luptă, propagandiștii, în frunte cu șeful lor, — au dat repetate probe de spirit de jertfă, neezitând să meargă în primele linii.

Au putut astfel, realiza în condițiuni optime, nu numai observarea diferitelor aspecte a vieții și luptei unităților, dar alături de ostași, au servit ca pildă de devotament, curaj și abnegație.

Propagandiștii au înțeles importantul lor rol, de a reprezenta atenția și interesul pe care-l poartă Țara, pentru ostașii ce se străduesc și se sacrifică pentru Patrie.

In afară de această activitate, Locot. Cantacuzino, a organizat, pentru timpul liber al trupelor Corpului de Armată, — un program de reculegere, — contribuind astfel la remontarea unităților.

Pentru această lăudabilă activitate de răsboiu citez prin Ordin de Zi pe Corpul de Armată Plotonul de Propagandă, în cap cu șeful său Lt. rez. George M. Cantacuzino.

MERSUL OPERAŢIUNILOR pe FRONTURILE de LUPTA

Frontul Caucazului

In vestul Caucazului, atacurile bolşevicilor au fost respinse. O formaţiune blindată germană, izolată în mod trecător în regiunea Alagi, a reuşit să facă legătura cu grosul forţelor, capturând mai multe sute de prizonieri.

Un batalion inamic, încercând un atac împotriva liniilor germane a fost respins după lupte violente. Totodată trupele germane au dat asaltul asupra poziţiilor inamice, cucerind un masiv muntos şi 30 noui poziţii.

Incercarea de încercuire a trupelor germane, pentru degajarea liniilor transcaucaziene, a fost nimicită.

In S. şi E. Caucazului, aviaţia germană a atacat coloanele bolşevice de transport.

Atacul trupelor noastre continuă cu violenţă.

Toate contra-atacurile sovietice din sectorul dela Tuapse au fost respinse cu pierderi grele pentru inamic.

După lupte înverşunate, mai multe poziţii dominante au fost cucerite de trupele germane.

Frontul Stalingradului

Lupta pentru cucerirea ultimelor resturi ale oraşului Stalingrad este tot mai crâncenă. Unităţi de şoc germane şi-au continuat atacurile, făcând în rândurile inamicului nenumărate pierderi.

Incercările de debarcare ale sovietelor, de peste Volga, au fost zădărnicite. Pionierii germani, făcând uz de grenade, au ocupat mai multe clădiri.

La Sud de Stalingrad, *trupele române* au respins mai multe atacuri.

Celelalte fronturi

In sectorul central şi nordic, aviaţia germană a atacat coloanele de aprovizionare bolşevice şi şoselele din spatele frontului sovietic.

La Rjew, cu toată vremea defavorabilă, activitatea trupelor germane a fost vie.

Inamicul a fost respins şi aruncat dincolo de poziţiile sale de plecare.

Sovietele au avut într'o singură zi 550 de morţi şi 30 de răniţi.

La Nord de fluviul Volhov, câmpul de luptă este acoperit de ghiaţă.

Inamicul ,încercând să treacă fluviul, a fost respins cu pierderi grele, printr'un bombardament de artilerie.

Acţiunea anglo-americană suferă pierderi îngrozitoare

Cercurile militare germane, consideră sectorul Algeriei, centrul atacurilor anglo-americane, drept ţinta acţiunii forţelor aeriene ale Marelui Reich.

Acţiunea din ultimile zile ale armei germane nu este decât începutul unei acţiuni de o violenţă neîntâlnită.

Astfel pierderile considerabile suferite de către anglo-americani în vase de luptă şi de transport, în primele zile ale acţiuni lor, ne face să întrevedem dezastrul care va avea loc pe noul teatru de luptă.

In urma atacurilor aeriene germane au fost scufundate 12 vase de comerţ anglo-americane, iar 41 vase de transport de mare tonaj, grav avariate.

Printre vasele de comerţ se numără:

2 vase de comerţ anglo-americane cu o deplasare de 10.000 tone; 3 vase de transport cu o deplasare de 35.000 tone; 1 vas de comerţ cu muniţii de 10.000 tone; 1 vas de comerţ de 6.600 tone; 1 vas de pasageri încărcat cu trupe, de 10.000 tone şi 1 cargobot.

Un crucişetor a fost scufundat în faţa Algerului, iar alte două crucişetoare au fost scufundate în faţa oraşului Casablanca.

In afară de vasele scufundate au mai fost grav avariate următoarele vase anglo-americane:

Un crucişetor, două vase portavion, un vas de comerţ de 20.000 tone; alte trei vase de comerţ cu o deplasare totală de 30.000 tone; un vas de pasageri de 20.000 tone şi un trans-atlantic de 25.000 tone.

Acesta este bilanţul primelor zile ale luptelor ce se dau astăzi pe coastele africane, unde arma aeriană germană şi-a impus forţa distrugătoare.

Ce am văzut la Stalingrad

Pe şoseaua plină de praf ce şerpueşte în stânga căii ferate ce vine dela Kalaci, mai multe sute de tunuri ruseşti de toate calibrele odihnesc în depozite, aşteptând să fie transportate în fabricile germane. Terenul e foarte ondulat şi urcă încet spre oraş.

Iată-ne ajunşi la periferia de Sud a Stalingradului. Două tancuri germane, lângă multe altele ce purtau steaua roşie, odihnesc fără suflet. Case sărăcăcioase, construite din scânduri şi acoperite cu pământ îmi amintesc de satele tătărăşti de prin Dobrogea noastră.

Ne oprim instinctiv în loc pentru ca să asistăm la o scenă îngrozitoare. Cu puţin înainte artileria inamică bătuse intrarea în oraş, lovind în plin o căruţă şi omorînd cei doi cai, slabi de le numărai coastele. Câteva clipe după aceasta, populaţia civilă, chinuită de foame, femei şi bărbaţi, se aruncară cu cuţitele peste stârvurile sfârtecate de schije, tăind cu înfrigurare bucăţi de carne cu piele cu tot. Foametea bântue nemiloasă, trupele noastre neavând timpul necesar să se ocupe de alimentarea populaţiei.

O jumătate de oră mai târziu intrăm în oraş.

O placardă mare era suspendată în lăţimea străzii pe care scria: „*Feindensicht*". Şoferul opreşte maşina.

— Mergi mai înainte, căci aici inamicul ne vede.

— Asta scrie acolo, d-le sublocotenent?

— Da!

Coborîm pe o stradă asfaltată. Pe stradă gropi multe care erau astupate cu moloz. De aici putem vedea trecuta frumuseţe a acestui oraş. Străzi largi cu clădiri mari şi simple, acoperite cu tablă şi ţigle. In spre Nord se zăresc clădiri noui şi mari de unde mai vin încă ecoul bubuiturilor. Luptele aprige continuă. Fabrica cea mai mare a ruşilor de tractoare şi tancuri e pe punctul de a cădea. Nici un tramvai nu mai circulă. Stâlpii de telegraf şi ai conductelor electrice în majoritate fărâmaţi odihneau pe trotuare, încurcaţi în sutele de sârme rupte. Ceva mai departe două tramvae arse, iar şinele strâmbe şi deplasate dela locul lor. Pe alte străzi mai multe tramvae la fel.

Inaintăm pe altă stradă şi văd că la un colţ, pe o tăbliţă scria: „*Steinstrasse*". Organizaţia germană a început să se vadă. Şi denumirea străzilor a dat-o. Vreau să văd o casă întreagă. Nu se poate, că nu există.

— Ba da! văd una. Mă apropii. N'are ferestre. Are cartoane şi placaje în locul lor. Aici văd o firmă mare pe care scria: „*Ortskommandatur Zariza — Süd — Mitte*". Era comandamentul german. Maşinele germane goneau pe toate străzile în mare viteză, circulaţia fiind ordonată de jandarmii germani. Lumea civilă se evacua. Ce aspect! Cărucioare cu roţi de plug una mai mare decât cealaltă, pe care erau aşezate boarfele lor de strictă necesitate cu câte un geamantan sau două, trase de un domn sau doamnă, bine îmbrăcaţi.

Hamul era din sârmă de cablu de telefon înfăşurat cu sdrenţe de cârpe. Văd un domn cu o pălărie pe cap, cu boruri largi, ce trăgea la cărucior. Mă apropiai de el.

Nu cunoştea nici limba franceză, nici germană, cu toate că era profesor la un institut de medicină. Ne-am înţeles pe ruseşte. Nu împărtăşea ideile lui Stalin, din care cauză suferise mult. Profesorul înhămat trăgea iar soţia lui o doamnă foarte distinsă după chip şi îmbrăcăminte, împingea cu o fată de circa 20 de ani, care cu mare greutate şi-a ridicat privirea spunându-mi un „*Spasiba*" pentru bomboanele şi conserva de peşte ce le oferisem. Sfioasă şi cu multă durere şi--a aplecat privirea punându-şi forţele la împinsul căruciorului.

Răsboiul e nemilos.

Am trecut pe altă stradă. Numai dărâmături cât vezi cu ochii. Zidurile rămase erau ciupite de miile de gloanţe ce-au sburat pe aici.

Fiecare casă a fost cucerită numai prin grenade şi aruncătoarele de flăcări.

Priveliştea oraşului ne spunea aceasta.

Urcăm pe o stradă ce ne duce pe o înălţime.

In jos coboară oraşul plin de fum de unde abea se zăreşte calea ferată cu sute de vagoane răsturnate şi arse. Mai departe peste zecile de linii de cale ferată Volga alburie şi nesfârşit de lată îşi urmează cursul la vale plină de jale şi amărăciune.

Ne întoarcem pe altă stradă. Un şir de circa 6—7 case dărâmate de curând ne astupă calea. Căzuse o bombă de avion. Ne apropiem de dărâmături. O mână galbenă se zăreşte printre cărămizi. Moartea a fost aici neîndurătoare.

Ne întoarcem. Şiruri întregi de cărucioare cu tot felul de oameni, bărbaţi, femei şi copii se îndreaptă pe şoseaua ce duce spre Kalaci.

In limita posibilităţilor maşinile goale germane îi ridică.

Văzduhul este plin de zgomotul avioanelor germane şi române care duc până peste Volga faima biruinţei noastre.

Slt. ION BRANDUŞOIU

Intenţiile anglo-americane demascate

După plecarea corpului diplomatic american din Vichy, în urma ruperii relaţiilor diplomatice, s'a găsit un document care evidenţiază neadevărul celor declarate de Roossewelt şi Churchill cu privire la ocuparea Africei Franceze.

Documentul, o notă informativă a ataşatului militar american adresată guvernului său prin care informează că cercurile politice din Franţa sunt foarte neliniştite, de mişcările trupelor americane din Liberia, adaogă că, numai Africa franceză poate fi o bază sigură pentru o viitoare invazie în Europa.

Flota franceză gata de luptă

Vichy. — Toate forţele navale franceze, care staţionau la Toulon, au ridicat ancora îndreptându-se spre coasta Africană.

*

Vichy. — Agresiunea anglo-americană contra Africei de Nord a stârnit în sânul poporului francez cea mai vie indignare şi este interpretată ca un act de război. Această stare de lucruri aduce în mod practic, ruperea relaţiilor cu statele agresoare.

Francezii alături de Axă

Şeful forţelor navale franceze din Mediterana şi comandantul apărării de coastă dela Toulon, au dat o declaraţie pe cuvânt de onoare că, vasele franceze cu baza navală la Toulon se vor apăra faţă de orice atac al puterilor anglo-saxone.

Führerul şi Ducele, faţă de această declaraţie, au ordonat ca regiunea Toulon să nu fie ocupată de forţele germane şi italiene.

INFORMAŢIUNI

In consiliul de miniştri din 6 Noembrie s'a hotărît majorarea pensiilor publice, inclusiv sporul primit cu începere dela 1 Aprilie 1942.

Intregul regim al pensiilor va fi revizuit şi pensiile vor fi armonizate printr'o nouă lege.

*

Impozitul excepţional de reîntregire, înfiinţat prin decretul lege Nr. 183 din 9 Martie 1942, s'a pus în aplicare pe data de 8 Noembrie 1942.

*

Din necesităţile economice şi financiare, precum şi reglementarea circulaţiei monetare în Transnistria, d-l guvernator G. Alexianu a hotărît înfiinţarea primului institut bancar românesc în Odessa. Acest institut va avea un caracter public, uşurând funcţionarea serviciilor administrative româneşti, ca şi desvoltarea vieţii economice şi financiare.

*

La Ministerul Culturii s'a semnat un acord cultural între Germania şi România, care are de scop reglementarea multiplelor raporturi pe tărâmul ştiinţei, al artei, literaturii teatrului, radiodifuziunei, etc., asigurând vieţii spirituale a celor două popoare, o poziţie corespunzătoare cu colaborarea dintre ele.

Cu prilejul semnării acestui acord, a vorbit d-l prof. M. Antonescu, la care a răspuns d-l Baron Manfred von Killinger, ambasadorul Germaniei la Bucureşti.

ŞTIRI EXTERNE

Geneva. — Peste 600 de lucrători ai uzinelor engleze de armament din Cardiff au declarat grevă.

Berlin. — Ziua M. S. Regelui Mihai a fost sărbătorită cu mare solemnitate de către legaţia română din Berlin.

Tokio. — Dela începutul războiului din Asia de răsărit, japonezii au scufundat 89 submarinee britanice şi americane, alte 39 fiind avariate.

Stockholm. — D-l Churchill va răspunde în Camera Comunelor lui Stalin, referitor la acuzaţia pe care acesta o aduce aliaţilor săi, pe motivul că dezastrul Rusiei Sovietice se datoreşte lipsei celui de al douilea front.

Lisabona. — Faţă de evenimentele din ultimele zile, naţiunea portugheză va face toate sforţările pentru a-şi menţine independenţa şi neutralitatea.

Roma. — Presa italiană vorbeşte în termeni elogioşi despre victoria românilor la Nalcik.

Helsinki. — In discursul pe care l-a ţinut cu ocazia a 25 de ani dela instaurarea regimului bolşevic în Rusia, Stalin a declarat că armatele roşii se găsesc într'o situaţie deosebit de grea. Nenorocirea care loveşte astăzi Rusia bolşevică va cuprindre şi pe anglo-americanii, deoarece aceştia nu sunt în stare să contribue cu nimic la ajutorarea aliatei lor, lovită atât de crunt de Germania şi popoarele Europei.

PRIM REDACTOR: LT. REZ.: AURel M. ALICU.

Maestrul Ghiberson, care se află în momentul de față pe front, cu echipele militare de teatru, pentru a da spectacole luptătorilor noștri, ne-a „studiat" în trecere câteva anunțuri, foarte mult gustate în reprezentațiile date până în prezent.

Regretăm că nu putem reda și felul magistral cum i-au le povestește.

Patru în șapte

Sergentul către țigan (ora „de recrută", bineînțeles):

— Știi carte?

— Știu, să trăiți!

— De câte ori intră patru în șapte?

— Patru în șapte?!!

— Da!

— Șapte, să tot intre de la două ori!

Sergentul mișcă pe sub mustață, că a putut să-l prindă pe țigan cu asta.

— Păi cât face patru și cu patru?

Țiganul socotește pe degete:

— Opt face, să trăiți!

— Păi dacă face opt, cum intră-n șapte de două ori? Care-i mai mare, șapte sau opt?

— Opt, să trăiți!

— Păi atunci cum intră

— Intră drăguț, sergent, mai așa, mai înghesuit, da intră...

Găină, nu glumă!

Ion al Tudorei, într-o noapte de mare mizerie, trecea cu motofagia de câți ori întâlnea pe o găină din ogradă unui ...

O găină albă moțată, văzând că-i ... drumul, sare grăbită și bătătoare, cât să ... din ... sub ...

— Ușor! Săraca de ea! se văita femeia. Pe Pat! am ... !

Moțata se ridică într-o ..., se scutură de praf, bate din aripi și ... :

— Asta mai zic și eu cocoș!

Hopa Mitică

Fritz, un neamț foarte consecvent, căuta într-o zi o stradă în București. Se adresă deci gardistului din colț:

— Bite, strase Cocator!!

— Cum?! răspunse sergentul mirat.

— Strase Co-co-tor!

Sergentul se scărpină încurcat după ceafă (nu-i convenea defel să vadă neamțul că nu pricepe) dar zâmbi, zise că nu înțelegea nimic.

— Ia, ia, verstehst du! Abăr, nu înțeleg. Înțelegi nata?

Din încurcătură îl scoase chiar maestrul Ghiberson care ... nevoie de gardian pentru același motiv ca și neamțul.

Gardianul se repezi la el:

— Dom'le, poate-l înțelegi 'mneata!

Da data asta neamțul se gândi mai mult.

— Ah, ia, ia, ich wiel! Bite, strase a-co-co-tor!

Maestrul ridică a ... , ... ridică din umeri, dar neamțul ... din tot sufletul să-i vie neamțului într-ajutor.

— Poate o fi Agricultori, că e pe aproape, spuse într-o doară Ghiberson.

Neamțul sări ca ars.

— Ia, ia! Dia, das! Acreatori!

După ce Fritz a primit explicațiile, înainte de a pleca, îi ... un semn de deget:

— Pă Sanchester!

Gardianul, om care se respectă, salută și el tot ...

— Heil Hitler!

Neamțul ezită un moment (dar ... să răspundă cu un salut ...) și zise zâmbind:

— Hopa Mitică!

???

Maestrul Ghiberson a mai pierdut zece minute ca să explice gardianului (care rămăsese ...) de unde vine chestia cu „Hopa Hitler".

— Caraghioslâc, la noi ...

— Da! Și-apoi ... melodia! Hopa Mitică, vezi?

— Hopa Mitică! ...

— Hopa Mitică! ... Ghiberson ...

GLUMA pe FRONT

Churchill: Ți-la ... ? Ce ... ?
Stalin: Auzi?!... ... te ...

SOLDAȚEL

CAPITOLUL VI

de Serg. t. r. ZENOBIE BANCILA, Reporter de Război P. P.

desene: Sold. ALEXANDRU RAABE din Secția Georgescu

48 de ore în SUBMARIN

51

„Suratule, ce ... să o faci, ai ... / ... / Cum așa ... „..." ... / Când ... că vântul-l duce tot mai tare ... mare.

52

Asta s-ar fi ... cum ... / Dacă vântul, camarade, ... / ... în mare ... / Și în apă ... — „Sfinte, am o soartă crudă".

53

Nu vedea chip de scăpare, nu știa încă ... / Țărmul ... / Și ... / S-agăță ... de monstru. (Monstrul era chiar Delfinul.)

54

Scos din apă ... / Nu știe ... / Dar la fel ... / — Ce-o mai fi și chestia asta?! ... Ghiberson ...

55

După ... / ... / Și ... / La ... , chiar ...

56

Petrecură ... / S-a ... alarma! ... / Și ... / Apăru ... Delfinul.

(VA URMA)